

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kíspeszt, Thököly-út 18.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

Küldetés.

„Ezt a tizenkettőt küldé ki Jézus.“
Máté 10, 5.

Máté evangéliumának 10. része minden keresztyén embernek szóló utasításokat foglal magában. Elhibázott és kényelmes dolog a Szentírásban mindazokat a magunk számlájára könyvelni, amelyek nekünk ígéreteket tesznek, biztosítékokat tartalmaznak, boldogítanak és vigasztalnak, ellenben másokra vonatkoztatni azokat a szavakat, amelyek munkát, harcot, latbavetést, verejtéket és áldozatot követelnek. A keresztyénség menthetetlenül megposhad mindenütt, ahol a keresztyénség hirdetése csupán arra szorítkozik, amit Isten ad, viszont mélységesen hallgat arról, amit Isten követel. Amikor embereket akarunk megnyerni olyan beszéddel, amely csak Eldorádót hirdet kegyes naplopóknak, s ravaszul hallgat arról a hősiességről, amelyet Krisztus vár a követőitől.

Meg lehetsz győződve, hogy Jézus Krisztus téged azért hív magához, hogy azután kiküldjön. Sok mindent ad, de azért, hogy amit kaptál, felhasználj az ő országának szolgálatában. Ha azt, amit tőle kapsz, magadnak tartod meg, minden bizonynal elveszted.

A Krisztus kincsét csak úgy lehet gyarapítani, hogyha széjjelosztjuk. Az Isten országának élet-törvénye szerint egészen ostoba dolog, hogyha valaki bármit is felhalmozni, raktározni, megtakaríta-

ni akar. Az a gazdag — s mi a Krisztusban mindnyájan gazdagok vagyunk — aki új meg új csűrőket, magtárakat, tárházakat épít s azt véli, hogy sok esztendőre el-tett javai vannak, magának Krisztusnak a véleménye szerint is boldond.

Elhibázott dolog az is, ha önmagadat szeretnéd kímélni s önmagaddal szemben nem akarsz vagy talán nem mersz a legmagasabb követelményekkel fellépni. Valószínű, hogy éppen te vagy az az ember, aki hogyha minden erődet és tehetségedet latba veted, nem megszorod, hanem hatványra emeled azokat az erőket, amelyek Isten országának gyarapodását és haladását munkálják a világban. Te vagy Isten akarata szerint az a mag, amely százszoros termést hoz. A keresztyén ember soha sem tehet eleget abban a tekintetben, hogy önmagát mindenestől a szolgálatba, munkába állítsa.

Elhibázott dolog az is, hogyha másoktól nem vársz semmi teljesítményt, hogyha másokat akarsz megkímélni. Nincs egyetlen ember ezen a kerek világon, akit az Isten azért teremtett volna, hogy kényelemben és lustaságban éljen. És valószínű, hogy téged is arra rendelt az Isten, hogy embertársaidat erre figyelmeztess. „Elérkezett az Isten országa“, ez azt jelenti, hogy minden embernek ebben az országban van helye, és pedig a munkahelye, a műhelye. Az Isten orszá-

gába hívogatni egyértelmű azzal, hogy az embereket emberfölötti életre, munkára, szolgálatra hívjuk.

A világ nem a henyéké, lomháké, élvezőké, hanem a dolgozóké, a harcosoké. Ezek számára kell megszerezni. A Világosság megjelent közöttünk és fénylik. Ne járjunk a sötétségben, hanem legyünk oszlopai, munkásai, szolgálói annak az új világnak, amelyet Krisztus hozott, aki Szentlelkével ujjászüli az embert és ujjáalakítja a világot. Pusztulásra van kárhóztatva minden olyan egyház, amely meri hirdetni a hit által való megigazolást s emellett elhanyagolja a szeretetnek munkáit, áldozatait.

Elpusztul az az egyház, amely elpihen Istennek atyai kebelén s nem mer kockáztatni, vállalkozni, cselekedni. S elsorvad a megigazító és üdvözítő személyes hited, hogyha abból magadnak heverő párnát tömsz puhára és lágyra.

A Jézus Krisztus az övéit küldi a világba, ahogyan őt küldte az Atya ebbe a világba: munkálkodni, amíg nappal van.

Ébressze fel tebened is a küldetéstudatot a Szentlélek! És a te életed is siessen a keresztyénséget megszabadítani abból a nagy eretnekségből, amely a hitet csupán arra tartja jónak, hogy az egyes ember, az u. n. hívő, a hit által üdvözüljön.

Részletek Kunos Jenő magánleveléből.

Peking, 1940. IV. 20.

Feleségem érkezése felől az első biztos híradást március közepén kaptam, amikor már hajón volt (III. 6-án indult). Abban is biztos voltam, hogy nem lesz egyedül, mert időközben hallottam, hogy a Conte Verde olasz hajóval egy sereg norvég misszionárius érkezik. Többek közt tudtam, hogy a fedélzeten lesz Gulbransen Parly nevű, tapasztalt, negyedizben Kinába jövő norvég misszionárius és felesége. S hogy Isten bölcs elrendezése tökéletes legyen, Ő úgy intézte a dolgot, hogy Gulbransenék ugyanabba a házba jöttek Pekingbe, ahol jelenleg én lakom. Tehát Isten bölcsen gondoskodott utitársakról. Feleségemet azonban már Honkongban és Sanghaiban levél várta, melyben részletesen minden tudnivaló le volt írva.

Sanghaiban segítségükre sietett még Ruck Henrik német misszionárius is, aki szintén ugyanazzal a vonattal jött Pekingbe, mint az én angolul keveset tudó feleségem. Nem szabad arról sem megfeledkezni, hogy Ruck misszionárius gondoskodott Sanghaiban szállásról az újonnan érkezőknek, ami nem kis dolog, ha meggondoljuk, hogy az a nagy kikötő város zsúfolva van menekülőkkel.

Hat napig kellett feleségemnek és a többi utitársnak Sanghaiban tartózkod-

nia, míg a vasuti jegyet és a katonai engedélyeket beszerezték. Az utitársaság vasuti utazás mellett döntött és nem hajó mellett (Kunos Jenónének erre volt jegye. Szerk.), mert a vasut gyorsabb és mentes a tengeri betegségtől, ami ilyenkor tavasszal feltétlenül utoléri a Sanghaitól északra tartó kis parti hajók utasait. Ezek a hajók mind angol kézen vannak, miért is a német Ruck misszionárius nem is tarthatott volna velük. (A hajójegyet az olasz hajó társaság visszaváltotta Bpsten. Szerk.)

Sanghaitól Nankingig futnak a vonatok. Ott meg kell hálni és következő reggel komppal jutnak át az utasok Pukow nevű városba, a Yangcse folyó északi oldalára. Onnan aztán közvetlen vonat visz Pekingbe, ami szintén két nap és egy éjjeli út.

12-én leutaztam Tiencsinig, ahonnan aztán már együtt jöttünk Pekingbe. Azon az estén véget ért feleségem 5 és fél hetes utazása. Istené legyen a hála. Erre gondoltunk mindannyian, amikor a vonat egy órányira lehetett Pekingtől. Alattunk csattogtak a vonat kerekei, bent a fülkében pedig 8 utas áhítattal hajtotta meg a fejét Isten szent színe előtt. A hálaadás mellett valamennyien előretekintettünk. Isten áldásáért esedeztünk, hogy a vetés és az aratás egy-

aránt őt dicsérje. Az idegenek is Isten áldását kérték értünk a mi új családi életünkre. „Idegenek” imádkoztak értünk. Szavakba nem foglalható érzés.

Ahogy megérkeztek a csomagok, ládák és kofferek, neki láttunk a kicsomagoláshoz. Azt hisszük nem vesztett el semmi, csak a ládák és kofferek sínylették meg a hosszú utat. Javításra szorultnak a hosszú őszi út előtt.

Sajnos csak őszi előtt indulhatunk feleségemmel Hunnanba, a tulajdonképpeni finn munkaterületre. Egyrészt azért, mert a finnek már elindultak 16-án (Miss Saraste és Miss Sipilä, 14 norvég misszionáriussal és feleségeikkel). A rendes körülmények közt 6 napi vasuti út, most a háború miatt 8—10 hétig is eltart. A ládák és csomagok sokasága miatt vasutat, autót nem használhatunk, hanem kékikocsival, számfogatokkal kell útnak indulni, ami sok időt igényel. Az útrakelés előtt azonban sok

mindent be kell szereznünk. Újabb látásokra is szükség van. Feleségemnek kissé hozzá kell szokni a meleg éghajlathoz. Nem lehetne vele azonnal a Hunnáni forró katlanba lemenni, de különben is útlevelemet még mindig nem küldte vissza a magyar hatóság. (Azóta már elküldtük. Szerk.) Azonkívül jó lesz a feleségemnek a nyári időben kissé hozzászokni az itteni főzéshez, ételekhez és a kínai nyelvhez. A pekingi forráság elől ismét a tengerpartra menekülünk, ahol az élet még olcsóbb mint a városban.

A többszöri pénzáttalásokat megkaptam. Csodálatos biztatás és megszegnyítés ez Isten hűségéről. Köszönjük az értünk felszálló hűséges imádkozásokat, amellyel bennünket állandóan hordoztok. Mi is gondolunk Rátok. A sok egyéni és fiókegyesületi ajándékokért, míg külön-külön is megköszönöm őket, sok hála és köszönet.

40 évvel ezelőtt.

1900-ban az egész Kínát hatalmába kerítette az idegengyűlölet, amikor is addigi tehetetlenségüket véres idegenmészárolásban akarták betetőzni. Misszionáriusokon és azok feleségein, gyermekein kívül ezrével jutottak mártírságra a kínai keresztyének is. A nagyhatalmak beavatkozása végetvetett a vérontásnak és Kína megint csak a rövidebbet húzta a békekötés alkalmával. A lázadás bujtogatói épen a fővárosból irányították aknamunkájukat s mindezt Pekinget érte a legnagyobb megaláztatás. A kínai kormány kénytelen volt átengedni Peking közepén egy városrészt, amelyet diplomatanegyednek neveznek és amely ma teljesen az idegen hatalmak fennhatósága alatt áll. A fenti évfordulón kívül az is készlet ennek a szomorú történetnek feljegyzésére, hogy volt alkalom nemrégiben találkozni olyan misszionáriussal, aki átélte a boxerek ostromlását.

Június 20-tól aug. 14-ig, tehát 55 napig tartott a Pekingben levő külföldi követéségek ostroma. Kicsiny, mindössze fél négyzetméterföldnyi területen 900, tizenegy különböző nemzetiséghez tartozó idegen és 3000 kínai keresztyén volt összehúfolva. A védelmet 450 fehér sorkatonán kívül 75 önkéntessel kiegészített véderő látta el. A polgári renchez tartozó külföldiek között 228 asszonyt és gyermeket számláltak.

Az ostromlottakat soha nem fenyegette teljes kiéheztetés, mert az ú. n. Legation utcának gabonaraktáraiban sok eleség volt felraktározva. A hússzükségletet kiegészítette a katonalovak levágása, amelyekkel mindegyik nagykövetség rendelkezett. A körülvelt területnek volt számos édesvízi kútja is. A lázadók által körülvelt területet kínai, közszerű, zeg-zugos utcák határolták, míg a déli oldalon a pekingi városfal alkotott biztos védelmet. Az ágyúk lövései sem voltak túlságosan veszedelmesek, mert a közel két hónap alatt mindössze egyetlen egy asszony sebesült meg, aki a kötözés után saját lábán tért vissza védőhelyére.

Nehézséget jelentett azonban a nagy összehúfoltság — a nők és gyermekek valamennyien az angol követéség épületeiben voltak elhelyezve és sokan bizony a kápolnában laktak, — az egészségtelen viszonyok, amihez hozzájárult a forró kánikula, a lövések állandó zaja és mindezt betetőzte a teljes bizonytalanság, amely kétélű kardként lógott hosszú ideig a fejük felett. Teljesen el voltak vágva a külvilágtól, semmit nem hallot-

tak arról, hogy mikor érkehetnek meg a felmentő csapatok. Az ostrom elején 3 hétig nehéz veszteségű ütközetek dúltak (az egész idő alatt elesett 67, főleg francia katoná) s amik megismétlődtek a pár utolsó napon. A közbeeső időben farkasszemet néztek egymással és folytatták a mosolygásra készítő diplomáciai tárgyalásokat.

A helyzeti viszonyok az ostromlónak jelentettek hátrányt. Ugyanis 500 körülzárt, de jólfegyverzett ember a keskeny utcák, épületek védelme alatt ellenülni tudta a számbeli fölényt és emellett viszonylag jó vezetőséggel rendelkeztek. Ha a nemzetek közötti irigység nem játszik közre, akkor a kínai támadások jóhanyadát elkerülhették volna. Mindannyiuk szerencsétlenségére a köztisztletnek és bizalomnak örvendő német nagykövetet, dr. Kettelert a kínaiak meggyilkolták, mielőtt az ostrom megkezdődött volna. Így történt azután, hogy pánik ütötte fel a fejét és a kissé félreeső osztrák-magyar követséget a védők feladták egyetlen lővés elhangzása nélkül. Ugyanígy történt az olaszokéval és ez a körülmény csak vérmesítette a támadókat.

Maga a pekingi lakosság távoltartotta magát a szomorú eseményektől, sokan komolyan bántódtak az események effajta alakulása következtében és sok itteni polgár el is hagyta a várost (pár százezer!), sejtve, hogy győzzön bármelyik fél, ők fizetik majd meg drágán a csetepatét, aminthogy be is teljesedett a megérzésük. A néhány ezer nekik eseredett ostromló miatt ők szenvedtek nagy kárt.

S még ez a néhány ezer főből álló lázadósereg is megoszlott három különböző faj között s egymást jobban marták, mint az ellenségként kezelt külföldieket. Vezetőik között is teljes volt a fejletlenség, amely sokszor kaosszá fajult. Közülük a Kansu tartományból jött mohamedánok bizonyultak legveszedelmesebb ellenfélnek, valamint néhány zászlóaljából álló boxercsapat. Fegyverzetüket kard és dárda képezte, amik bizony hatástalannak bizonyultak a modern puskákkal szemben. Az első napok rohamaiban sok holttestet hagytak hátra. Ha azonban a két fent említett fegyver nem volt elég a külföldiekkel szemben, úgy nagyon is elég volt saját honfitársaik kínzására, akiket agyongyörtöttek keresztényiséggel való megvádolás címén.

A sikertelenség miatt, amely a tervtelenségnek volt a következménye, a megtorpant katonák elégedetlenkedni kezdtek. De a vezérük mindig talált valami ürügyet, ami miatt nem tudták bevenni a követségek épületeit. Pedig volt tüzérségük is. 6 ágyúval néha naponta 300 lövedéket is kiröpítettek, de hozzá nem értés következtében a lövedékek majdnem kivétel nélkül elrepültek a követségek felett és temérdek kárt okoztak a városfal déli oldalán levő kínai városrészben. Azokat a tüzekeket, akik értettek volna az ágyúk kezeléséhez, elküldötték Tientsinbe, hogy ott igyekezzenek meggátolni a szövetséges külföldi csapattestek partraszállását.

Ki volt a felelős mindeztért? Sokan az anyacsászárnót okozzák, aki elveszti a hatalmat, hogy uralja az erős reakciós szellemet, amelynek az élen Tuan herceg állott. Mindenesetre ez nem egy, hanem sok-sok kínai megújuló kísérlete volt az idegenek lerázására, akik fokozatosan harcoltak ki maguknak egyre több és több jogot.

Így jött azután létre a békekötés a felmentő csapatok bevonulása után. S a békekötés egészen megváltoztatta a küzdelmek színhelyét. Felépült a modern, nyugati stílusú városnegyed, követségi épületeivel, bankjaival, aszfaltos utcáival s mindezt köröskörül lőrészekkel ellátott fal veszi körül, amelyet csak négy vaskapu tár fel nappalra. De ezenfelül keleten, északon és nyugaton a kis kínai házak százait kellett az államnak kisajátítania, hogy azok azután leromboltassanak. Ilyen módon tették lehetetlenné, hogy támadócsapatok megközelíthessék a falakat. Délen erre nem volt szükség, mert az ilyesmit a magas városfal amúgy is lehetetlenné tette. Idehelyezték el a vasútállomást. A vasútépítést is a boxer-lázadás leverése után harcolták ki a nyugati hatalmak, hogy a tengerpartot vasútvonal segítségével megközelítsék. A vasút megóvása érdekében a mostani Kína-Mandzsua határtól, le egészen Pekingig, mindenhol megfelelő számú idegen katonaságot helyeztek el.

Ilyenfajta küzdelmek a kínai birodalom népe és a nyugati hatalmak között a misszióra nézve előnyt és hátrányt hoztak magukkal. Lehet, hogy tévedek, de mégis úgy gondolom, hogy sehol nem volt olyan sok kísértés a politika, gazdaságpolitika és misszió összetévesztésére, mint épen Kínában.

Orvosi misszió az afrikai Madsameban.

Szeptember 2-ikán vendégeink érkeztek Mosiba Madsameból. A doktor egész családjá jött át vasárnapra. Öt óra tájban távoztak. Két óra múlva küldöncök jöttek szomszédunknak, egy gazdálkódó feleségének a levelével, amelyben közölte, hogy az angolok a testvéremet (dr. Mergner missziói orvost) a Rau hidon az autójából fogták el. Később hallottam, hogy a sógornómet a gyermekeivel a moszkítóktól hemzsegő Mosiban késő éjjelig visszatartották, amíg végül akadt valaki, aki az autót Madsameba vezette. Két nap múlva férjemet is internálták. Mikor körülbelül 3 hét múlva az internálótáborot Daressalamba helyezték át, Rother esperes úr felkért, hogy megint vegyem át régi munkahelyemet Madsameban. Azt az orvost is elfogták, aki kevéssel a háború kitörése előtt érkezett Madsameba s onnan kezelte a mvekkai iskolában fellépett betegséget. Tulajdonképpen ennek a helyénben kellett volna a beteg gyermekek ápolását végezni, de az angol kormány nem engedélyezte, hanem a betegeket Kremz Erzsébet ápoló nővérrel együtt a kormányzósági kórházba vitte. Az angol kormányzósági orvos nagy elismeréssel szolt az ápolónővér munkájáról.

Mikor Madsameban az orvosi munkát újból átvettem, az már nagyon visszafeljődött. A bennszülöttek, jóllehet a betegségek gyakoriak voltak, két okból maradtak távol. Egyrészt attól féltek, hogy a németekkel való érintkezés a rendkívül németellenes madsamei törzsfőnököt haragra ingerli. Másfelől a háború elején nem tudták a kávéjukat eladni s ezért nem volt pénzük. Az indiaiak úgy látszik szintén az angolokra való tekintettel maradtak el. Azonkívül az autóközlekedés a szigorú üzemanyag-

ellenőrzés miatt megbénult. Csak amikor szolgálati utaimon Mosiban indiaiakat is kezeltem, kezdtek az indiaiak megint hozzánk járni. Mikor Madsamét később elhagytam, az indiai ház tele volt.

Az a körülmény, hogy az első időben a poliklinikákön csak 20—40 páciensünk volt, nagy könnyebbségünkre volt, mert sok adminisztrációs dolgunk akadt. A németek titokban még meglevő segélypénztáraiból nagy nehezen pénzt kölcsönöztünk, hogy az angolok által már hetek óta visszatartott gyógyszeres ládákat a vámhivatalnál kiváltassuk. A kölcsönösszeget később a beteg európaiaknak eladott orvosságok árából visszafizettük. A táborba is többször küldtünk kicsiny gyógyszeres csomagokat, hogy a legsürgősebb gyógyszerhiányon segítsünk. Nehéz volna elmondani, hogy mennyi nehézségbe ütközött, amíg Mosiban autókat szereztünk, hogy a ládákat Madsameba szállíttassuk. Több orvosság és teafajta a behatolt tenger víztől elromlott.

Sok fáradságra került, amíg a turbina részeit Madsameban tető alá tudtuk hozni. Sógornóm egy egész nap futkozott egyik industól a másikhoz, amíg olyan erős teherkocsit talált, amilyen ezeknek a vaskolosszusoknak a szállításiához kellett. Három kocsinak kellett indulni, hogy mindent elszállíthassunk. Azután Schwär úr tájékoztatott, hogy hol lehetne a turbinát legcélszerűbben felszerelni s megmutatta a munkásunknak, hogy ácsoljon össze és hullámbádogra hogyan fódje be a poliklinika hátsó falához támaszkodó védőtetőt. Egy keresztyén összejövétel után az egész gyülekezetet megkértük, hogy a nehéz ládákat hordják a tető alá, ami azután nagy lármával meg is történt.

(Folytatjuk.)

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: 1. Kor. 4, 20. Egyesületünk tagjai s a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: július 9-én, missziói csendes órát tartanak. Júliusi imaóránkön elmélkedjünk Isten ígéreteinék bizonyosságáról a Miatyánk befejezése alapján: „Mert tied az ország, és a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Ámen.” Máté 6, 13. Ehhez vegyük még: János 16, 23: „Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek” és 1. János 5,

14: „És ez az a bizodalom, amellyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket”, végül: Fil. 4, 6: „Minden alkalommal háláadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt”.

Abban a bizonyosságban kell imádkoznunk, hogy Isten meghallgatja és teljesíti kéréseinket; de tudnunk kell, hogy Isten az imádkozó embernek nem szolgálja, hanem atyja. Luther a Miatyánk befejezéséhez többek közt ezeket írja:

„Ha valaki imádkozni akar, vizsgálja meg, hogy hisz-e vagy pedig kételkedik abban, hogy meghallgatásra talál. Ha azt találja, hogy kételkedik benne vagy csak bizonytalan hiedelemre épít és vaktában próbálkozik, akkor az imádság semmi. Mert a szíve nem erős, hanem inog és ide-oda himbálódik. Azért azután az Isten sem tud neki semmi bizonyosat adni, amint hogy te sem tudsz valamit adni annak, aki a kezét nem tartja nyugodtan.“ Ugyancsak Luther írja: „Nem az olyan imádság jó és helyes, amelyik terjengős, ájtatos, behízelt és hosszú, hanem az, amelyik szilárdan épít és hagyatkozik arra, hogy meghallgatásra talál, s amelyik Isten igaz fogadkozá-sira és ígéreteire hivatkozik. Isten szava és ígérete teszi imádságodat jó imádsággá, nem a te ájtatosságod. Mert ép-

pen ez a hit és bizalom, amely Isten szaván alapul, ez egyúttal az igazi áhítatosság, e nélkül minden más áhítatosság merő csalás és tévelygés.

Istené az ország, a hatalom és a dicsőség. De ez nem jelentheti számodra azt, hogy odatelepedj Isten trónja elé és várd, amíg ez az ország, hatalom és dicsőség rajtad és körülötted nyilvánvalóvá lesz, hanem azt jelenti, hogy életmunkáddal segítsd Isten dicsőségét, országát, hatalmát megnyilvánulni a világban.

Ima: Hisszük Uram Istenem, hogy minden hatalom és dicsőség a tied, téged illet és tőled származik. Hisszük, hogy nincs semmi, ami nem a te országodba tartoznék. Segélj bennünket olyan élethez, hogy mi is bizonyítsuk azt, hogy te vagy minden mindenkben. Ámen.

H I R E K.

Kunos Jenő új címe. Peitaihó, Ho-peh. 43. Ying Chioa Rd. — Augusztus elejétől kezdve ismét a Pekingi címre küldjük a leveleket, mert innen továbbítják majd Hunanba. Pekingi címe: Rev. J. Kunos College of Chinese Studies. China, Peking via Sibiria.

Budapesti imaórán, június hónapban Coerper Henrikről a liebenzelli misszió alapítójáról Gaál József budapesti választánár tartott előadást. ifj. Rimár Jenő Gal. 6, 2. alapján írásmagyarázatot tartott és Terei Endre beszámolt az első vidéki útjáról. Az összejövetel offer-tóriumát felajánlották az Orosházai Rákóczi telepi templom javára. Július 9. és aug. 13-án is tartunk összejövetelt.

Sejted a választ? Egy hindu leány Indiában elment az egyik misszionárius-nőhöz. Szerette volna tudni, tulajdonképpen mennyi pogány van még a földön. Megmondták neki a szörnyű számot: az emberek kétharmada, vagyis 1 milliárd 380 millió! A vallásokat ábrázoló térképen megmutatták neki a sok és nagy fekete foltot: itt mindenhol pogányok laknak! Így van ez — 1900 évvel Jézus kereszthalála után, Aki engesztelő áldozatul adta életét mindenkiért! A keresztyén leány könnyekben tört ki és így szólt: „Ő mit érezhet Jézus ezen?“ — Igen, mit gondol Ő ró-lunk, rest keresztyénekről?

Boldog pogányok? G. A. Gedat: Wunderwege durch ein Wunderland c.

könyvéből.) Nem, nincsenek védőeszközeink sem az oroszlánoktól, sem a szellemektől és démonoktól, bálványoktól és istenektől való szörnyű félelemmel szemben. A legbelsőbb félelem és aggodalom rázkódtatja az egyszerű emberek életét és aki merészel az ugynevezett „pogányok boldogságá“-ról beszélni, akiktől a misszionárius elveszi az „eredetiséget“ és „természetes gondtalanságot“, annak csak azt lehet kívánni, hogy egyszer lássa meg, mint áldoznak föl ezek az emberek mindent — egészen a saját gyermekeikig — a haragvó szellemek megengesztelésére. Itt valóban a legsötétebb pogányságról kell beszélni és aki ilyen áldozati cselekményeket egyszer végigélt, az úgy megérti a „pogány-félelmet“ mint soha azelőtt. Félelem és borzadály uralkodik az afrikai ember világában, sohasé tér tőle nyugovóra. Itt az üzenet Istennek a Krisztusban megjelent örök szeretetéről boldogító szabadításként hat.

Terei Endre utazó titkárunk első körútja alkalmával 24 gyülekezetet látogatott meg, főleg a pesti felső és csanácsongrádi esperességekben. A nehéz fa-lusi munka idején is nagy érdeklődést tapasztalt a misszió iránt, főleg a gyermekszövetségek végeznek áldott munkát. 100-nál több tagot szerzett az egyesületnek és előadásain kívül sok szolgálatban segített a helyi lelkészeknek. Őszi körútjára már most hívjuk.

Használt bélyeget, illetve ezüstpapírt küldtek: A domonyi gyermekek, a nagymágócsi gyermekek, Lingsch Pál, a pestszentlőrinci elemi iskolások a kispesti gyermekszövetség, az aszódi lányok, Rejtő Mária Szegedről, az egyetemes egyház irodája, mezőberényi gyermekek és még sokan mások. Ezúton is megköszönjük a szeretet eme jelét.

Gyermekszövetségi hírek. A monori Gyermekszövetség június 19-én műsoros szeretetvendégséget rendezett a „Mavosz” helyiségében. Előadást tartottak Danhauser László és Jávor Pál. A gyermekek előadtak egy missziói párbeszédet (A nagyapa pénze) és egy missziói szindarabot (Gabi látogatóban). A Szövetség vezetője Benzing István. — A **száki** Gyermekszövetség bekapcsolódott az országos munkába. Tagjai élénk tevékenységet fejtenek ki az adokozásban és használt bélyegek gyűjtésében. Harmati Béla dunáninneni egyházkerületi vezető május 26-án meglátogatta a gyülekezetet s ez alkalommal a gyermekekkel missziói órát tartott. — A dunáninneni egyházkerület több gyülekezetében, így **Érsekújváron** és **Csánkon** is ezidén megindult a missziói gyermekmunka.

Ujonnan belépett tagok: Czinkotszky Éva Budapest, Csepregi Béla segédlel-

kész Nagytarcsa, Csorvásról: Fodor Gizella, Fehér Vilma, Forgács Károlyné, Frecska István, Horváth Irénke áll. tanítónő, Kovács István áll. igazg., Morcin Andrásné, Szemennyai Jánosné, Páhy Antalné Nagymágócs, Orosházáról: Adorján Imréné, özv. Bánki H. Jánosné, Benkő Andrásné, Berta Andrásné, özv. Dénes Istvánné, Brodszky Jenő, Dér Rózsika, özv. Dimák Józsefné, Diószeghy Pálné, Domaniczky Irén polg. isk. tanárnő, Evang. Leányegyesület, özv. Fehér Jánosné, özv. Fekete Istvánné, Frenyó László gimn. tanár, Gábor Jánosné, Horváth András, Györgyi Józsefné, özv. Horváth Pálné, özv. Héjjas Györgyné, özv. Iszlay Gáborné, Jakab Gyuláné, Kertai Mária, özv. Komár Pálné, Mannheim Lászlóné, Molnár Endre gimn. tanár, Mucsi Pálné, Nagy Mária, ifj. Nativ Jánosné, Németh Sándorné, Orbán Éva, Petri Jánosné, Péterfia Zoltán, özv. Pusztai Ádámné, Rajki Andorné, Ravasz Magda, Soós Lajosné, Soós Lenke, Simon Mária, özv. Streba Jánosné, özv. Süle Antalné, özv. Szemennyei Bálintné, özv. Takács Sándorné, Torda Irén, özv. Torkos Kálmánné, Tompa Józsefné, Tóth S. Imréné, Tóth Klára, Unterveger Jenőné, özv. Varga Antalné, Varga Istvánné, Varga Klára, Horváth Pálné; Balikó Lajos Erd, Péteri Sarolta Léva.

Kimutatás.

A Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1940. május 23-tól június 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re: Wolf Lajos Cegléd 3 (1), Kunos Endre Győr 3, Gyürki Anna Rimaszombat 1, Saguly János Aszód 3 (1), Maczák György Nagybányhegyes 3 (1) P.

1940-re: Budapestről: Zenovicz Karolin 3, Végh Emilia 3 (1), Lehoczky Szabina 1 (1), Geiszler Irma 1 (1), Radocsay Jenőné 2, özv. Péczely Lajosné r. 2, özv. di Gléria Jánosné 3 (1), Haluska Róza 1 (1); Csorvásról: Horváth Irén 1 (1), Kovács István 1 (1); Orosházáról: Brodszky Jenő 1 (1), özv. Sterba Jánosné 3 (1), Soós Lajosné 1 (1), Varga Istvánné 1 (1), Horváth Pálné 1 (1), Dimák Józsefné 1 (1), Győről: Horváth Zsuzsanna 3 (1), Diakonissza Anyaház 9 (1), Sopronból: Dr. Jánossy Lajos 3 (1), Sághy Jenő 1 (1), Czelder Valéria Rimaszombat 1, Balikó Lajosné Erd 3 (1), Solti Károly Cinkota 1 (1), End-

reffy Zoltán Békéscsaba 3 (1), Kiss Samu Nagybarátfalu 3 (1), Kajos János Szügy 3 (1), Bőjtös László Vadosfa 3, Kaluzsa Margit Berczel 1, Péteri Sarolta Léva 1 (1), Mráz János Nyiregyháza 1 (1) P.

Adományok: Budapestről: Zenovicz Karolin 5, Johnson Gisle 5, Radocsay Jenőné 3; Nyiregyházáról: Fiókegyesület 8.54, Imaközösség 20, Fellner György Nagymágócs 20, Pintér K. Orosháza 2, Lelkeszi hivatal Gércé 3, Konfirmandusok Meszlen 4.50, Balikó Lajos Erd 1, Endreffy Zoltán Békéscsaba 1, Ádor Lenke Siklós 1, Petrik Ilona Sopron 1, Ev. egyház Kondoros 15.50 P.

Perselygyűjtés: Steiner Gyula Budapest 32.38, Molnár Gyula Bakonyszombat hely 3.76, Beyer Pál Ágfalva 6.64, Bibliakör Erdőkürt 11.11, Aszódi leánynevelő int. ifj. Luther Szöv. Kada Judit útján 22, Kispeszt-Wekerletelepi bib-

liaórák 9.85, Kronecker Livia Sopron 30.34, Vincze Emil Győr 13.54, Lelkészi hivatal Gerendás 4.40, Gerhát Sándor Galgaguta 2.69, Meszlenből: Rácz Anna 3.84, Károvcics Sándorné 2.68, Takács Gáborné 2.64, Takács Gyula 0.81, Prépost Pálné 1.20, Borbély Lászlóné 2.85, Borbély Lajosné 1.60, Takács Margit 1.62, Szabó Évi 0.89, Fejes Lajosné 1.15, Acsádról: Abraham Katalin 0.75, Dénes Margit 1.54, Barki Rózsi 1.13, Horváth Lenke 2.18, Török Margit 6.92, Barki Kálmán 1.16, Barki Gézáné 3.85, Kovács Margit 1.47, Kovács István 1.42 P.

Offertórium: Balassagyarmat 5.04, Orosháza 3.28, Szarvas 9.41, Lébény (pünkösdi) 8.46, Nagymágocs 7.30, Csorvás 6, Szügy 9.94, Pítvaros 5.30, Csanád-alberti 4, Ambrózfalva 3.20, Budapest—Üllői-út k.l.m. óra 10.53, Hódmezővásárhely 21, Tiszaföldvár 5.73, Szentes 7.02, Felpéc (egyházi és gyermekszövetségi) 63.64 P.

Gyermekszövetség és iskolai gyűlekezet. Gyűjtése: Meszlen 12.98, Bakony-szombathely 12.64, Spisák Lilla diakonissza útján Nyiregyháza 2, Csanád-alberti 2.77, Kispeszt 16.88, Terény 4, Szarvas Kossuth-u. Lányi Hermin útján 13.39, Gerendás Regős Emilia útján falusi csoport 7.30, tanyai csoport 8.28, Budapest—Angyalföld 7.46 P.

Bélyegért: Soltvadkert: Szakács L. útján 20, Alszopor 4.46, Ev. el. isk. IV/b. oszt. és cserkészcsapat Nitschinger János útján Sopron 5.44, Kölce 2.72, Mező-hegyes 2.14, Ajka 9.11, Rákospalota Kürtösi Kálmán útján 8.50, Nádasd 7, Pest-szentlőrinc 3, Bakony-szentlászló 12.18, Kispéc-Kajár 7.96, Csót 4.02, Súr 4.60, Orosháza Tóth László útján 5, Budapest—Angyalföld 13.22 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: N. N. 10, Végh Emilia 2, özv. Leiter Gézáné 1.50, özv. Brooser Móréné 3, özv. Vásárhelyi Dezsóné 3; Orosházáról: Imaközösségi tag 2, imaközösségi tag 10, imaközösségi tag 10, imaközösségi tag 3, imaközösségi tag 2, imaközösségi tag 12.50, Missz. Gyermekszövetség Soltvadkert 30, Szarvasi fiókegylet 50, Götz Henrik Izmény 5, „Atom” Mezőnagymihály 4, özv. Kertész Lajos-

né Várpalota 2, dr. Wiczian Dezső Sopron 20, Nyiregyházáról: Csikós Mihály 5, C. E. Szöv. Rákóczi-úti csoportja 20, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2, Túrmezei Sándor Tokaj 2, Regős Emilia Gerendás 5 P.

Finn misszióra: Gy. Szöv. Mariska diak. testv. útján Vanyarc 1.23, Nyiregyházi CE Szöv. Rákóczi-u. csop. 20 P.

Utazótitkár fizetésére: Koncz Dániel Kispeszt 1 P.

Cél megjelölése nélkül: vitéz Szenczy Aladár Budapest 2, Hidvégi Etelka Pomáz 1, Karsai Jolán Győr 1, Szvák Mihályné Szarvas 1, Tolnai Pál Révfülöp 1, Faragó Rózsa Léva 1, felső Valkó Mihály Szák 1, Ágner Mária Kispeszt 2, id. Pristtyák Mihály Nyiregyháza 1 P.

Használt bélyegyet, staniolt küldött a sári és bakony-szombathelyi Missziói Gyermekszövetség.

Mult számunkhoz csatoltuk az egyesület csekklapját. Kérjük a tagokat és a misszió barátait, hogy mindennemű adományt és a misszióegyesületi tagdíjat (rendes tagság évi 4 P, pártoló 2 P, ebben a Missziói Lapok előfizetése is benne van) ezen a 16.188. sz. csekken küldjék be. Aki csak a lapra fizet elő az a Missziói Lapok 17.270. sz. csekklapját használja. Ennek figyelembevétele sok felesleges munkától mentesíti a pénztárost és a kiadóhivatal vezetőjét. Ne felejtse el a szelvényen feltüntetni, hogy milyen célra könyvelendő el a küldött összeg! Aki ezt nem írja meg, sem a pénztári kimutatás után nem jelenti az egyesület pénztárának, annak küldeményét adományként könyveljük el.

A kimutatásban tagdíjak összege után zárójelben levő szám az egyesület pénztárába a tagdíjjal együtt beküldött lap-előfizetést jelenti.

Szeretettel kérem a tagdíjak hűséges és pontos megküldését, kérem a gyűlekezetek vezetőit és esperesi pénztárosokat, hogy az offertóriumot ne egy év után, de mielőbb megküldeni szíveskedjenek. A Kínában munkálkodó két magyar misszionárius testvérünkkel szemben vállalt kötelességünknek csak így tehetünk eleget.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Rimár Jenő, pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 2-97-189.

Budapest, 1940 június 22.

Csekk számla: 16.188.